

Intempèrie

Miquel Llull

Bibliotecari del Golea

Cala Agulla calitjosa, Colau Pota

LA BIBLIOTECA DEL GOLEA
Capdepera
2021

CAP VERMELL

Biblioteca Digital

Sumari

1. L'amor enmig de la guerra
4
2. La veritat de les escoles
5
3. La cadena del futur
6
4. Carrer de la Mar
7
5. Un somni de quan ja he despertat
8
6. La tempestat i la calma
9
7. Els mil països de la memòria
10
8. Els mil països de la follia
11
9. Llunes ferides
12
10. L'olor dels teus pits
13
11. Les estructures radials de la decepció
14
12. I no sé què fer
15
13. No puc deixar de mirar els teus ulls negres
16
14. Però jo vull saber si vendràs
17
15. L'obstacle i el tambor
18
16. La teva cara potser la veuré al mirall
19

NOTA

Els poemes d'aquesta publicació es varen escriure entre Capdepera i la Ciutat de Mallorca el 1985.

Es publiquen talment com s'han trobat, només amb algunes correccions ortogràfiques. Les il·lustracions, excepte la coberta i la contraberta, són producte de la casualitat digital i, evidentment, han estat afegides a posteriori.

Alguns dels poemes s'han publicat al bloc [El Naufragi del Golea](#), Segona Època.

Hi ha encàrrecs, hi ha consignes, hi ha flames a trametre.
[...]
Hi ha pecats, hi ha desgràcies, hi ha el dubte, la bandera.

Vicent Andrés Estellés, *L'Hotel París*

Somni dels tarongers
vora del temps incert,
neixen i creixen, viuen,
arbre de llum, les platges.

Ramon Xirau, «Platja del món»

1

L'amor enmig de la guerra

Hi ha una dualitat en tot,
l'amor, el nom, el país
tot just pressentim la immensa buidor de les paraules,
el crit de guerra que tot ho eixorda,
l'ànima i el cos de la present disbauxa personificada en les estàtues.
Jo som aquell
i el meu amor és ella,
però, ai las!, quina és ella?
Aquella que surt de la platja despullada
en una nit d'estrelles i amb un vent que ens anuncia l'albada?
O aquella altra que trenca els plats damunt la taula
i talla les venes d'un monstre de pedra
per a demostrar que res és veritat damunt la terra?
Tots sols i a la deriva, hem de creure en les consignes?
Jo només crec en el seu cos
i res és més cert que aquest miracle
que fuig amb mi a l'altra riba
on trobam la calma i, oh, no!, les paraules,
altre cop, elles, miserables
i belles
com donzelles
i perdudes com l'amor enmig de la guerra.

La veritat de les escoles

Molt bé! sabem que la pastura no creix quan convé,
el crit de l'animal és ric en matisos
i la Perfecta estructura trontolla davant la bellesa.

Ara i aquí

hi ha l'epopeia de les plantes
amb un risc insospitat
que prové de les galàxies desconegudes.

Com lligar tanta fantasia?

Provocam dient allò que cal?

Ara som pocs asseguts a l'ombra d'un claper,
humitat mallorquina que ens arriba fins als ossos,
serenitat mediterrània de les poques oliveres,
cant d'ocell,

eco de les coves mil·lenàries.

Sí, jo som aquell

i tu ets el somni,

el somni que somià la bellesa
desconeixent la veritat de les escoles,
i tenim el futur

però aquest és poc

i potser –tal vegada– acomplert.

Viatjam a una velocitat

en què el paisatge no és res, és marginal,
grans reactors propugnen la sortida immediata,
anys llum d'una banda a l'altra
de l'escardat silenci sideral.

3

La cadena del futur

Com sobreviure a aquesta tendència irresistible
que ens porta cap a la paret en blanc d'un manicomi?
És la ciutat tan terrorífica?
Tens por dels edificis, dels cotxes o de les persones atrafegades?
No, no saps ben bé de què ets presoner;
no caiguis en el tòpic de pensar
que l'illa és la presó
(terreny neutral i també allò que és ideal)
sinó d'un déu que no has pogut desemmascarar
per la pressa d'una vida en cadena sense fi.

Carrer de la Mar

Tornam a la ciutat
des del no-res, des del buit que no tocam,
insensibles
però, esperam,
potser qualche cosa
entre tot allò que és cendra,
que és misteri,
que no té cos, com tu sí en tens.
Vigila'm la fresca de l'oratge,
jo som sempre el mateix? i al mateix lloc?
No, no era aquest el meu avenir,
va i ve, retorna,
perquè l'aurèola de la pau no s'atura a les valls enceses;
som aquí i no sé res de nou
tal vegada esper el miracle dels teus ulls
(mil ulls en la nit,
carrer de la Mar,
al costat de can Dama,
hi estic enterrat,
tu em ressuscitares).

Un somni de quan ja he despertat

Fou un somni, fou en un somni
i allà hi havia l'única realitat possible
érem com érem i llavors ho entenguérem
mil trossos de la maquiavèl·lica dicotomia
ens acostaven a la desvalguda lliçó
del que ara i aquí il·lumina la sequera

6

La tempestat i la calma

Per les planeres de Cala Mesquida
 cercant la vida secreta i misteriosa,
 cercant-te a tu, plena d'una insensatesa inajornable:
 el poder de saber i no saber
 eixugant-se unes llàgrimes que no saps d'on sorgeixen,
 la matemàtica d'una realitat confosa
 entre història i paper de vàter (*across the sea*) travessant oasis
 de lluna resplendent i amor sincer.

Juga al joc
 i veuràs allò que pressenties amagat darrera les cortines.
 Som així! (?)
 no hi ha fronteres entre la raó i la follia,
 la tempestat i la calma
 –la vida i la mort?–
 i en el desert unes palmeres solitàries
 desvetllen allò que sempre havia estat amagat
 darrera les cortines de l'ànima.

Els mil països de la memòria

En una versió lliure dels fets no res no quadra
amb allò que esperàvem,

tu no vens i em dius el que les meves orelles
desitgen sentir –sentir: tot el cos espera una ordre
que trenqui el miratge de l'impossible—. Pensa-ho:
Jo ara aquí, tot sol, lluitant amb el paper
per fer reviure una passió que només existeix en el meu cervell:
Tu, única, en els mil països de la memòria
i aroma de platja i l'olor del teu cos vertader,
existent a la fi com allò en què sempre he cregut
i que sempre m'ha tengut (presoner)
entre uns braços hipotètics: els teus.
Vine –em dius–, però jo ja hi som
i és un món on no hi ha veus per a retornar a cridar,
i fluctuam entre un sí i un no quan potser hi ha un potser...
Un potser malgrat tot...
fill d'una desesperació que ha entrat en el nostre cos
a cops d'il·lusions trencades en els parallamps de la ciutat
i és la ciutat del futur allò que ens ha matat el present
i tal vegada encara no hi hem arribat del tot,
per això
tu ets viva encara mentre te vaig creant
dia a dia entre hiverns i llamps.

Gaudirem del viatge,
visitarem allò que resta per visitar
en els mils països de la follia,
en els mil estats de postració,
acumulant números matemàtics
d'una loteria sense igual

com el blau d'una mar que no hem vist
més que en llibres vells i gastats...

Perquè si la vida és (com) la poesia,
res no cal,
tot està inventat.

Llunes ferides

La caixa del meu cor pressiona damunt jo
i caic en un buit on les imatges són inconnexes,
on no trob el mirall (d'un somni) que ets tu:
cauen les llunes

ferides per una fletxa de sofre,
les platges són deserts inanimats
plenes d'autòmats sense cor.
Però no hi ha marees perilloses en aquesta mar,
solstici d'estiu, punt de reflexió carnal,
el cel i l'infern de la mateixa vida
sense possible retorn a un abans de cotó:

Què hi fem aquí?

No ho sé,
tal vegada allò en què no creiem,
allò que sempre ens ha repugnat,
la sortida d'un cercle ja tancat
amb la nostra misèria dedins
d'una economia qualsevol lliure de mercat.

A on som?

No ho sé,
tal vegada allà on mai hem imaginat,
en unes coordenades de mort i estralls
defugint la mirada dels éssers estimats.

Vida i raó, tot ben mesclat
per a beure com un suc verinós...

Aquí, on no és possible esperar
res de misterios.

L'olor dels teus pits

Abans era la promesa de l'espectacle,
ciència-ficció incorporada
a la roda del temps.

Peril·losa reliscada
dels que sempre creuen en les coses abans d'hora:
puc estimar el teu cos sense sentir-lo?

Diria que sí,
que és així ara ja
abans de saber l'olor dels teus pits,
el tacte suau dels mugrons.

Perquè t'imagin...
però ai las! la imaginació,
sempre ella prometent coses: (misteris del que està per venir)
i jo/tu esperant una realització (impossible).

Les estructures radials de la decepció

Cometa de la desesperació
allunyant-se del cercle de l'amor,
impressionats per les mars,
per les estructures radials
on es cova la decepció,
la decepció superba de no saber endevinar el teu cos,
la seva silueta entre la boirina de la ciutat:
ja mai més amor,
ara només terror;
terror que ets tu, que som jo,
la vall de Sóller (per on caminàrem) o el Puig Major
—som tres o ningú, és el temps de les fruites,
vine amb mi— perquè cadascú tria el seu propi laberint (?)
i en ell comença una nova etapa (potser l'era del canvi?).
Discurs desigual: podrem amb ell?
No tenc el poder de decidir (?)... il·luminam amb espelmes
l'Univers sencer
mentre escolt
la remor dels astres.

I no sé què fer

Xips ultra-sensorials (el cor de les màquines
i els cervells dels mecanismes) contra els sentits intactes
que encara troben un rastre impressionant en la natura:
miracles venuts als quioscs de la cantonada,
judicis incerts sobre certes coses mig amagades
—els científics investiguen com aconseguir
que la nostra mort sigui més ràpida i més neta—,
infrarojos persegueixen la calor del cos
i els batecs del cor,

i més enllà no hi ha res,
viuen i moren (encara?) com els dinosaures:
però, ha canviat la seva mort?
Revistes especialitzades
potser tenen la resposta,
subscriure's a una d'elles és imprescindible
per a trobar la veritat *in the wind* volant
(el vol dels ocells metàl·lics-intel·ligents),
sobrevolant les preguntes,
amollant la seva càrrega buida
perquè esclati millor
entre els braços i les cames de les víctimes.

13

**No puc deixar de mirar
els teus ulls negres**

A lucky strike trobar-te a la classe
amb els teus ulls negres com el carbó
de la dona grega o mediterrània
que passeges per tots els racons;
després fugires amb el groc dels capvespres
cap a les terres fèrtils del pla
o a la muntanya perduda de l'horitzó
amb els avions reaccionant tendrament
cap els teus mugrons
—solitàries illes
enmig d'una mar de malsons.

14

Però jo vull saber si vendràs

Perduda la xifra

i trobat el teorema:

passejaries per la platja com abans?

quin sentiment t'alimenta?

quina realitat t'ha corprès?

Molt prop de la fi

desfilam per les avingudes

d'una ciutat del Terror

cap a la badia dels vaixells:

guerra eterna a la idea

i a l'amor.

15

L'obstacle i el tambor

Quan som tan lluny de tu que res no record:
és aquesta la distància?

El microcosmos s'ha obert a la infinitat
lluïtant amb les mol·lècules destructives,
somiant un passat.

Què més podem esperar?

El record de l'orgasme?
sinó fruïm del cos quan el posseïm,
ara què...

Vent, vent de l'illa, animada responsabilitat pel demà,
no tenim presència en el paisatge,
la vida se'ns en va

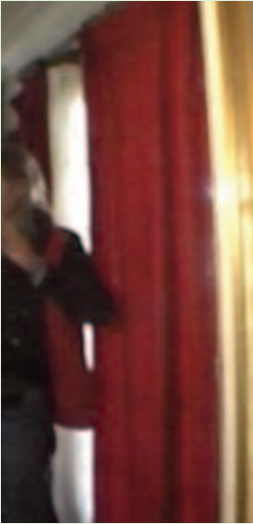
lluïnt un vestit que em fascina
cap a les tombes que hem creat.
La imaginació és amb mi,
però tenim recança de mostrar-la al món
a cara descoberta.

Instruments de l'amor

fugida descoberta
l'obstacle i el tambor.

La teva cara potser la veuré al mirall

Desorientació
 en el marc de la presència física dels astres dins del cos,
 quan mir el teu rostre i no el reconec;
 m'espera l'espant
 de desitjar una jugada mestra que em desvetlli
 i em deslliuri de l'espiral...
 ...però hi ha mil cares en el mirall
 i sé que una és la teva,
 sexe transmudat en medicina,
 herbes de mal averany
 per sofrir (amb paciència) la mala passa,
 i saber endevinar (d'entre totes) quina és la teva.

Blanes Viale, Penya-segats.

CAP VERNELL

Biblioteca Digital

